

Den skuffende vending

Pas på den skuffende vending: den siger altid **V – VI**, hvor **VI** skal være tertsfordoblet.

I dur vil det formelt sige: **D – Tp**, her ligger **Tp** jo en lille terts under **T**.

I mol vil **V – VI** formelt være **D – Sp**, for i mol er den treklang, der ligger en lille terts under **T** jo **Sp** (i mol ligger **Tp** som du husker en lille terts *over* **T**).

Tænk det lige igennem, repetér eventuelt parallelakkorderne!

MEN: fordi vendingen **V – VI** i princippet høres ens i dur og mol, idet **VI** i begge tilfælde høres som en overraskende eller skuffende erstatning for **T**, kalder vi i vendingen **V – VI** i både dur og mol **VI** for **Ts**: tonikastedfortræder, og **Ts** tertsfordobles for at vise at akkorden står **T** nær, er dens stedfortræder: tertsen er jo netop **T**-treklangens grundtone!

Et par eksempler:

C: I V VI I V VI
T D Ts T D Ts
(formelt Tp) (formelt Tp)

a: I V VI I V VI
T ⁺D Ts T ⁺D Ts
(formelt Sp) (formelt Sp)

Den skuffende vending bruges kun sjældent som skuffende kadence i slutningen af en frase (og naturligvis *aldrig* i sidste frase), men den er meget anvendelig inde i en frase, fordi den kan skabe afveksling (i dur-fraser giver den et udsving til mol, i mol-fraser giver den et udsving til dur) og fordi den er god til at bruge til modulation.